

תקונָא תְשׁוּעָה. (מהערבי שער עפ' איננו) **דְמַתְחֶבֶרֶן** (נ"א אטמישכ) **שֹׁעֲרִי בְּלָהִו בְּשָׁקוֹלָא** מעליה, (ס"א מליא) עד (נ"א עט) אינון שערי דטלין. בלחו בשוקולא שפיר, חד גיבר פקייף, מאירי נצח קרבין.

בתשעה תקונין אלין, נגדין ונפקין ט' מבועין דמשח רבות דלעילא. ומההוא משח רבות, נגדין לכל אינון דלפתא. תשעה תקונין אלין אשתקחו בדיקנא דא. ובלימונות תקונא דדיקנא דא, אתקרי (בר נט התא) גיבר פקייף. דכל מאן דחמי דיקנא קיימה בקיומיה, פלייא ביה גבורה תקיפה. עד פאן תקונא דדיקנא עלאה דזעיר אפין.

אמר רבינו שמון לרבי אלעזר בריה, קום ברוי (קדישא), סלסל תקונא דדיקנא (נ"א רמלכא) קדיישא, בתקונוי אלין. (דף קל"ט ע"ב) קם רבוי אלעזר, פתח ואמר, (זהלים קיח) מן המצר קראתי יה עני במרחב יה וגוו. עד מבטוח בנדיבים. פנא, הכא תשעה תקונין דבדיקנא דא. להני תקונין אctrיך דוד מלפא, בגין לנצחה לשאר מלכין, ולשאר עמיין.

הא חי, כיון דאמר הגי תשעה תקונין, לבתר אמר כל גוים סבבוני בשם יי כי אAMILIM. אמר, הגי תקונין דאמינה, למא אctrיךנא. משום דכל גוים סבבוני. ובתקונא דדיקנא דא, תשעה תקונין, דאיןון שם יי, אשאיינו מן עולם, הדא הוא דכתיב בשם יי כי אAMILIM.

ויתנא בצעירותא דספרא, תשעה תקונין אמר דוד, הכא, שיתה אינון בשמא קדיישא. דשות שמחן הו, ותלה אדם. ואי תימא תרין אינון. תלההה הו, הדא נדרבים בכל אדם הו.

גנא שיתה שמחן, דכתיב: מן המצר קראתי יה, חד. עני במרחב יה, תרין. יי לי לא אריא, תלת. יי לי בעוזר, ארבע. טוב לחסות בי, חמשה. טוב לחסות בי, שיתה. אDEM פלח, דכתיב: יי לי לא אריא מה יעשה לי אדם, חד. טוב לחסות בי מבטוח באדם, תרי. טוב לחסות בי מבטוח בנדיבים, תלת.

ויה חז רזא דמלה, דבכל אטר אדרבר אדם הכא, לא אדרבר אלא בשמא קדיישא. הדכי אתחזוי. משום דלא אקרוי (הוה) אדם, אלא במה דאתחיזו ליה. ומאי אתחיזו ליה. שמא קדיישא. דכתיב, (בראשית ב) וויאץ יי אלהים את האדם, בשם מלא, הדוא יי אלהים. כמה דאתחיזו ליה ו בגין כה הכא לא אדרבר אדם אלא בשמא קדיישא.

ויתנא, כתיב מן המצר קראתי יה עני במרחב יה, תרי זמני י"ה י"ה, לקביל תרי עלווי, דשערי אתחזון בהו. ומדחמא דשערי אטמישכון וטלין, שארי ואמר יי לי לא אריא. יי לי בעוזר. בשמא דלא